

AARNIPURO - BAGGE - HAAHTI - HÄKÄMIES - KOSKINEN
MANNER - NUOTIO - ROPPONEN - WAHLSTEN

MURHA ISÄLLE

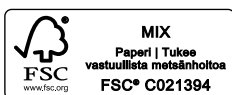
CRIME
TIME

Aarnipuro – Bagge – Haahti – Häkämies – Koskinen
Manner – Nuotio – Ropponen – Wahlsten

MURHA ISÄLLE

toimittanut Tapani Bagge

*Copyright © Marja Aarnipuro, Tapani Bagge, Taina Hahti, Kari Häkämies,
JP Koskinen, Max Manner, Eppu Nuotio, Markku Ropponen ja Ari Wahlsten 2026*

Kannen ulkoasu: Jussi Jääskeläinen

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-930-1

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Sisällysluettelo

Markku Ropponen: Isänpäivä	7
Taina Haahti: Terminus – pääteasema	32
JP Koskinen: Kovempaa puuta	61
Ari Wahlsten: Rakkaat lapseni	89
Kari Häkämies: Isänpäivän yllätys	120
Max Manner: Paholaisen henkäys	149
Eppu Nuotio: Kuolleet miehet eivät puhu	179
Tapani Bagge: Punaruskeat hanskat	206
Marja Aarnipuro: Isä ja poika	238

Markku Ropponen

ISÄNPÄIVÄ

Rappukallion Antiikki sijaitsi kivenheiton päässä parkkihallista, lounasruokalasta – ja konkurssista. Lopettaneen joogastudion tiloissa piti majaa rikollisporukka, joka keräsi suojelurahoja, harjoitti velanperintää ja huumausainekauppaa ja kylvi pelkoa niin, että tavallinen elämä niillä nurkilla alkoi käydä ylivoimaiseksi.

Rappukallio oli pyörittänyt putiikkiaan liki kolmekymmentä vuotta. Hän oli liki kuusikymppinen, vaatimattoman näköinen ja keskimittainen mies, jonka asiakaspalvelukatse ei juuri erottunut puodin takahuoneen tyhjääntuijottelukatseesta. Näyteikkunassa pölyttyi keisari Tiberiuksen marmoripää, kahviastiasto autonomian ajan varhaisvuosilta, vanhaa kirjallisuutta, satsi Algoth Niskan luttuisia pirtuvarpusia sekä kaikenlaista vaikeasti nimettävää erikoisuutenaan korttipakka, joka oli kulkenut lännensankari Doc Hollidayn matkassa. O.K. Corralin kahakassa ammuttu revolverin kuti oli lävistänyt patajätjän pään.

Kassavirta oli vähäistä ja tyhjää liiketilaa löytyi korttelin mitalta vaikka kuinka. Rappukallio oli saatellut yksinhuoltajana maailmalle kuuluisat Rappukallion viitokset sen jälkeen, kun vaimo oli kuollut yllättäen vuosituhannen vaihteessa pudottuaan pilkkiretkellä jäihin. Saara ja Siiri pelasivat laitapakkeina Tottenham Hot Spursissa Englannin naisten jalkapallon pääsarjassa kun taas Vili, Veli ja Vallu soittivat käyrätorvea Chicagon sinfoniaorkesterissa. Lapset elivät tahoillaan, kävivät harvoin Suomessa ja muistivat isäänsä joulu- tai pääsiäistervehdyksellä. Ne saivat Rappukallion kännykän piipahtamaan hiukan alavireisesti, silloin kun olivat tullakseen.

Elettiin lokakuun viimeistä viikkoa, sade rusikoi tienoota ja tuulenpuuskat humatelivat. Mikrossa lämmitetty hatsapuri korvensi vatsaa, kun Rappukallio työn-tyi verhon takaa liikkeen puolelle ja sihtaili pisaroiden juovittamasta näyteikkunasta katunäkymää ja lasista heijastuvaa omaa, rahtusen huojuvaa hahmoaan.

Sähkömopolla sujutteleva postinkantaja pysäköi oven eteen, kolisteli peremmälle ja ojensi kirjeen, jonka lähettäjää Rappukallio ei viitsinyt katsoa. Lasku se kuitenkin oli. Hän laski kuoren sormistaan tiskille. Lausuttiin sanan päivän keleistä ja toinen huomisen keleistä. Postinkantajan kypärän Mustanaamio-tarra oli irtoamaisillaan. Kun hän oli mennyt, Rappukallio mietti, olisiko seikasta pitänyt mainita – no, tuskin.

Seuraavia tulijoita ei tarvinnut odotella kauan, mutta eivät hekään olleet maksavia asiakkaita. Rodeon ja Mais-
tikaisen paikka rikollisjengin hierarkiassa löytyi jostakin kuraportaikon ala-askelmilta ja heille oli säilytetty se puoli bisneksestä, jossa älynystyröiden lepotila kävi hyvin

päinsä ja oli jopa suositeltavaa.

Rodeolla oli pisamia, sosiopaatin mattaa pupilleissa, aukko etuhampaiden kohdalla, nilkkoihin ulottuva vihreä nahkatakki ja rapaisiin buutseihin verhotut levottomat jalat, kun taas Maistikainen muistutti kasvoiltaan Edvin Laineen *Tuntemattoman sotilaan* Hietasta, näyttelijä Heikki Savolaista. Maistikainen oli pukeutunut rennosti, mutta vaikutti nyppiintyneeltä. Hänen muhkuraiset rystysensä punoittivat ja hän lipoi kielenkärjellä niisturinsa alustaa.

Miehet olivat hakemassa lokakuun suojelurahaa ja maksamatta jääneitä syys-, elo- ja heinäkuuta. Korkoa oli kertynyt, tässä oltiin viimeisen varoituksen jälkeisellä vierailulla. Rappukalliolla oli viisi minuuttia aikaa taikoa tiskiin kolmetuhattaneljästäaviisikymmentä euroa. Halusiko hän erittelyn paperille, halusiko hän tietää mihin summa perustui?

Rodeo vilkaisi kelloaan ja kaivoi nahkatakkin uumenista pesäpallomailan. Siihen oli kiepsautettu rulla mustaa eristysnauhaa ja se näytti ammattilaisen työkalulta, mutta Rodeon käsissä sillä ei lyöty takalaittomia, vaan pelkkiä laittomia. Maistikainen haki ikkunasta Tiberiuksen marmoripään ja laski sen tiskille. Miehet olivat suunnitelleet jonkin verran manööveriiän: Jollei rahoja alkaisi kuulua kolmen minuutin kuluessa, Rappukallio saisi varmaankin tossut suhisemaan kohti päätäkkätköjään, kun hänelle näytettäisiin kuivaharjoittelumielessä miten keisarille käy. Ja miten sitten hänelle.

Rappukallio seiso i tiskin päädyssä. Kiihtynyt pulssi tuppasi huimaamaan, pelko kuivatti kielen ja pörhensi niskavillat. Ei tehnyt mieli sanoa mitään eikä anoa armoa

tai lievennystä maksuehtoihin. Tulijoiden ylimielinen asenne vitutti. Rodeon ja Maistikaisen todellisuutta kannattelevia pilareita tuskin puheilla horjutettaisiin. Miehet olivat ryömineet maailmaan hämähäkkejä kuhi-sevasta paholaisen kohdusta ja taisivat totta puhuen toivoa, ettei rahoja löytyisi, jotta pääsisivät hakkaamaan hänet.

Maistikainen naksautti kieltään, kun kolme minuuttia oli kulunut. Rodeo löi Tiberiusta otsaan. Pysti keikah-ti lattialle ontosti kolahtaen, silmäkulmasta lohjennut mormoripalanen kieri Rappukallion nilkkoihin. Hän nosti kätensä, sanoi hakevansa rahat takahuoneesta ja pyysi miehiä odottamaan. Nämä varoittivat häntä sortumasta metkuihin ja muistuttivat, että aikaa oli jäljellä minuutti kolmekymmentä sekuntia.

Rappukallio kapusi takahuoneessa nousujakkaralle ja kurotti kaapin päältä isäukon veljen tuliaisen Lapin sodasta, itselataavan Parabellum Po8 -pistoolin, joka tunnettiin myös Lugerin nimellä. Hän poisti varmistimen päältä ja sortui annetun määrääjän puitteissa metkuun, jonka jälkeen Rodeo ja Maistikainen makasivat hengen-töminä puodin lattialla. Sopi toivoa, etteivät laukaukset olleet kuuluneet sivullisten korviin.

Olo tuntui rauhalliselta. Ehkä se enteili sokkia. Rappukallio hengitteli, sulki puodin ja hypisteli pistoolin käteen käyvää kahvaa. Hän raahasi vainajat ankarasti ponnistellen pakuun, jonka oli peruuttanut uteliaiden varalta niin lähelle takaovea kuin pääsi.

Sitten hän nosti Tiberiuksen pään takaisin näyte-ikkunaan ja arveli liimaavansa irronneen palan, kunhan ennättäisi.

Kirje oli lähetetty tasavallan presidentin kansliasta. Rappukalliolle oli myönnetty Suomen Valkoisen Ruusun I luokan mitali kultaristein ansioistaan isänä. Hän sai kutsun valtakunnalliseen isänpäiväjuhlaan Helsinkiin. Pukukoodi: tumma puku.

Rappukallion Neptunus-niminen kissa oli seurannut puodin tapahtumia hieman uneliaasti nurkkahyllyn ylisiltä, missä se tapasi viettää päiviään pieluksenaan Aleksanteri II:n hovista peräisin oleva sohvatyyny. Siinä oli kulturalankakoukeroa ja haaltunut ruusukuviointi. Lugerin yskäisyt olivat saaneet Neptunuksen kavahtamaan, mutta nyt se rönötti kápälät oikosenaan pakun kojelaudalla, kun Rappukallio käänsi keulan kohti kesäpaikkaa. Rodeon ja Maistikaisen tomumajat oli saatava pois ihmisten ilmoilta ja pois ajatuksista, mikäli mahdollista. Radiossa soi J. Karjalaisen Mennyt mies. Pian hämärtäisi, vastaantulevien valot häikäisivät.

Rappukallio ajoi nopeusrajoitusten puitteissa, yritti olla puristamatta rattia liiaksi ja mietti, missä vaiheessa päätös ampua miehet oli hahmottunut hänen päässään. Ehkä siinä, kun puodin kattovalo oli kimallellut Rodeon buutseista valuneessa ravassa tai kun mies oli sylkäissyt kouriinsa ja tarttunut mailaan hujauttaakseen Tiberiusta.

Neptunus naukaisi vienosti. Puoli miljoonaa kilometriä ajetun Hiacen vasemman etupyörän laakerit hirttivät hiukan yllättäen kiinni ja hytissä alkoi haista palaneen käry. Rappukallio pysähtyi tien reunaan ja totesi tilanteen, mähmäsi tervaleijonapastillia ja tunsu peltoaukealta puhaltavan tuulen ohimoillaan.

Rodeo ja Maistikainen olisivat kenties tienneet mikä neuvoksi, koska heillä keikkakuskeina oli ollut varmaankin

montttöörin tietämystä. Neptunuksen silmät hehkui-
vat vihertävinä tuulilasin takaa, sade oli laannut. Tulo-
suunnasta lähestyvä moottoripyöräpoliisi hidasti ja
parkkeerasi pakun takapuskurin tuntumaan juuri, kun
Rappukallio alkoi hakea luuristaan tiepalvelun numeroa.

Poliisi riisui kypäränsä ja pöyhäisi olkapäille ulottuvia
hiuksiaan. Hän huokui lentävän virkatoimissa vaadittavaa
määrätietoisuutta himpun enemmän kuin oli ehkä tar-
peen ja tyytyi aluksi vain hymyttömään nyökkäykseen,
jota höysti hipasemalla lonkalla roikkuvan aseensa kote-
loa. Tiesikö Rappukallio, että siihen pysäköinti oli luval-
lista vain hätätapauksessa ja että tarvittiin varoituskolmio?

Rappukallio nyökkäsi, kertoi teknisistä murheistaan
ja sanoi aikoneensa juuri kaivaa varoituskolmion päivän-
valoon illan pimeyteen. Poliisi halusi nähdä ajokortin.
Hän tuoksui raikkaalta ulkoilmaihmiseltä mutta oliko se
ihme, koska hän huuserasi kaasu pohjassa Kawasakillaan
ympäri maakuntaa?

Pakun takaoven saranat kiljaisivat. Rappukallio tun-
si poliisin tuijotuksen niskassaan ja veti varoituskolmi-
on Rodeon perseen alta. Kuului nahkatakia narahdus.
Jeparista oli päästävä jotenkin eroon ennen kuin se tulisi
lähemmäksi, heittäytyisi uteliaaksi ja napsauttaisi tasku-
lamppuunsa valon.

Rappukallio löi takaoven kiinni ja kertoi saaneensa
äskettäin kutsun tasavallan presidentin kipparoimaan
valtakunnalliseen isänpäiväjuhlaan. Se tiesi Valkoisen
ruusun ritarikunnan ensimmäisen luokan mitalia kulta-
ristein. Näkikö konstaapeli siinä mitään huvittavaa, että
Rappukallio ajelisi pikimmiten ritarikunnan prenikka rin-
nassaan Hiacen-paskalla hakemassa antiikkiliikkeeseensä

huihai-sälää perikuntien romuvarastoista? Lisäisikö pal-
san liepeessä killuva kunnianosoitus liikevaihtoa vai päin-
vastoin?

Poliisi puhallutti Rappukallion ja teki pakkokeinolain
perusteella huumetestin, mutta ei ottanut kantaa prenikka-
asiaan, saati että olisi pitänyt asiakastaan mainitsemisen
arvoisena nokkelikkona. Toimenpiteen aikana Luger valah-
ti antiikkikauppiaan housunkauluksesta alas ja juuttui pii-
pusta persvakoon.

Metallin kylmyys puistatti Rappukalliota samoin
kuin ajatus siitä, että ase laukeaisi. Hän vei varoitus-
kolmion etäämmäs tien laitaan mutta haki sen pois heti,
kun poliisi oli häipynyt. Rappukallio päätti jatkaa mat-
kaansa. Rahkeissa ei ollut enää varaa tiepalvelun porukoi-
den kohtaamiseen.

Hiace nilkutti kuin nilkuttikin mökin pihaan, mutta oli
jo niin pimeää, ettei Rappukallio voinut ryhtyä lapio-
hommiin. Laudoista nikkaroitu huterä parakkimainen
rakennus sijaitsi rehevöityneen lampareen rannalla ja oli
edesmenneen vaimon vanhempien peruja.

Pian kamiina hohkasi miellyttävää lämpöä, jonka
päällä sopi kiehauttaa iltapuuro. Kissa mutusteli rasial-
lisen sardiineja ja paneutui omiin kehrääviin oloihinsa
kamiinan kupeessa katseessaan faaraoiden muinaisaikoi-
hin ulottuvaa salamyhkäisyyttä.

Rappukallio näki unta, jossa reissasi moottoripyörä-
poliisin Kawasakin kyydissä ja kuiskutteli tämän korvaan
sopimattomia. Aamuöinen erektio hankaloitti kusella
käyntiä, pakun kantas hahmo piirtyi kolhona metsän-
laitaa vasten. Ilmassa tuntui palaneen laakerin katku.

Teen, sipulimakkaraleipien ja noin kolmensadan kankeahkon jumppaliikkeen jälkeen Rappukallio pinkaisi pikkulaan, kävi pesulla ja haki liiteristä lapion sekä muita tarvittavia työkaluja. Neptunus piti häntä silmällä, lammen vastarannalla kurjet elämöivät muuttoa suunnitellen. Koekaivausten jälkeen kävi ilmeiseksi, että miehet oli haudattava tontin pohjoispäätyyn, missä saven ja hiekan sekainen maa lohkesi parhaiten ja minne Rappukallio oli kuopannut muutaman ison hauenpään, koska kompostoria ei ollut mitoitettu niille.

Parin tunnin urakoinnin jälkeen Rappukallio istahti kannon nokalle paitahihasillaan ja tähysteli lampareelle. Haaltuneet kaislat kumarsivat tuuleen, harmaan eri sävyihin sonnustautuneet pilvet hoppuivat horisonttiin toisiinsa törmäillen ja talviteloille käännetyyn veneen alta viikelsi vesirottia. Oli eri asia kaivaa kuoppa hauenpäälle kuin kahdelle aikuiselle miehelle. Helvetti, hän oli joutunut kampeamaan maan pinnalle Tiberiuksen marmori-nupin kokoisia kiviä, iskemään lapion terällä poikki sitkaita juuria ja rouhimaan niska limassa niin, että sitä menoa raadantaa olisi jatkettava aina auringonlaskuun. Työ ei ollut henkisestiäkään helpoimmasta päästä.

Rappukallio suki hiestyneitä otsasuortuviaan, ryyppäsi raudan makuista kaivovettä ja seurasi Neptunusta, kun se kipitti polkua rantaan, kapusi veneen päälle ja jähmettyi vaanimaan vesirottia.

Puolen kilometrin päässä asuva mökkinaapuri Kuihkonen pääsi yllättämään niin, että Rappukallio läikäytti koussikasta vettä housuilleen. Kuihkonen oli jonkin salaperäisen sairauden kalvama laiha mies, eikä Rappukallio tullut oikein juttuun hänen kanssaan. Tervehdittiin

hillitysti. Eripuraa oli kehkeytynyt tienpidon kustannuksista, rajapyykkien sijainnista ja siitä, kuinka lähelle toisen laituria katiskan sai laittaa. Kuihkosen pani palamaan, sarkapusakan alin nappi roikkui enää parin rihman varassa. Oliko Rappukallio kaivamassa perustuksia lisärakennukselle vai viimeistä leposijaa itselleen?

Neptunus kuulosteli vesirotan rapinoita, vaahtopäiden väkäset nousivat ja laskivat. Rappukallio sanoi, että naapurin molemmissa arvauksissa oli rutkasti parantamisen varaa. Eikö toinen muka nähnyt, että tässä huhkittiin monttua, jossa oli tilaa ainakin kahdelle? Kuihkosen mielestä pistolapio oli aika heppoinen kapistus maankamaran vastuksien nujerrukseen siihen nähden, että pieni kaivinkone olisi hoidellut homman tunnissa.

Hiljaisuutta kesti tovi. Kuihkosen otti puheeksi tulevan talven aurauskustannukset ja ehdotti maksuperusteiden rukkaamista oikeudenmukaiseksi, koska nythän ei siitä voinut kehuskella. Rappukallio laski vesikoussikan jalkoihinsa ja mietti, kuinka paljon kuoppaa olisi laajennettava, jotta sijaa löytyisi Kuihkosellekin. Eikö mies ollut sitä paitsi liikekannalla hiukan etuajassa ottaen huomioon, ettei yläilmoista ollut langennut vielä lumihiutaleen hiutalletta ja että vuodenajoista ei enää tiennyt. Talvet olivat muuttuneet syksyiksi, kai Kuihkosen sen verran ikkunastaan oli ulos tuijotellut?

Kuihkosen mielestä oli kohtuutonta loukkaantua reilusta ehdotuksesta. Sen sanottuaan hän loittoni taholle. Kuului saappaiden vaimenevia maiskahduksia.

Hernekeittolounaan jälkeen Rappukallio lepäsi punkallaan ja selasi pukuvuokraamojen hintoja. Luger nökötti

tyhjän säilykepurkin vieressä, vaimon aikoinaan maalaa-
ma harakankelloakvarelli roikkui seinällä kaasulieden
yllä. Miltä tuntuisi kätellä presidenttiä kuuluisien Rappu-
kallion viitosten yksinhuoltajaisänä? Luultavasti ohi-
menevältä ja naurettavalta.

Puoli kuuden maissa, kun pimeys jo verhosi tienoota,
Rappukallio viritti otsalampun ja alkoi toimitella Maisti-
kaista kuoppaan, jonka oli kaivanut puolentoista metrin
syvyyteen ja jonka arveli riittävän. Kottikärryjen pyörän
laakerit kinnasivat hiukan samaan tyyliin kuin pakun,
joskaan eivät ruvenneet käryämään. Maistikainen mät-
kähti monttuun kyljelleen ja miksei se käynytkin, koska
nyt Rodeo mahtuisi samassa asennossa kollegansa vie-
reen, mikäli Rappukallio onnistuisi pudottamaan tämän
halutulla tavalla. Kissa tarkkaili hääräntää silmät kii-
luen, mökin ikkunan valo kajasti kotoisana työmaalle.

Pihaan tulla keikutteli henkilöauto juuri, kun Rappu-
kallio oli tarttunut Rodeota kainaloiden alta ja hinasi tätä
kohti kottikärryjä. Mitä perkelettä? Oli pakko kyörätä
Rodeo takaisin ja lyödä pakun ovi kiinni. Ensin jepari,
sitten Kuihkonen – mutta kuka nyt?

Kaupungin valtalehden toimittaja Marilyn Yks-Lysti
oli tehnyt noin vuotta aiemmin jutun Rappukalliosta
teemanaan kivijalkaliikkeiden tulevaisuus. Yariksen ovi
heilahti kiinni, siinä luki lehden nimi: *Luodeviesti*.

Toimittaja Yks-Lysti oli verevää, vireää, aikaansaavaa
ja suulasta ihmislajiketta, jonka uskoa tulevaisuuteen ei
niin vain kyseenalaistettu. Sanat eivät tavanneet juuttua
hänen kielenkantimiinsa ja hän oli sommitellut Rappu-
kallion antiikista artikkelin, jonka mukaan kassa lauloi
kilisevää oodia päivät päästään.

Ei kai yrittäjä ollut pahoillaan, että häirittiin tähän aikaan ja ennalta ilmoittamatta? Rappukallio pyyhki savikokkareita reisiltään, hymyili ja kysyi mistä oli kyse. Rukkasesta erottui kuivunutta verta.

Yks-Lysti pyysi vielä anteeksi ja sanoi soittaneensa, mutta Rappukallio ei ollut vastannut. Lehden tietoon oli tullut, että Rappukallio palkittaisiin ansioristillä valtakunnallisessa isänpäiväjuhlassa. Olisi mieluisaa tehdä juttu kaupungin omalle pojalle langenneesta kunnianosoituksesta, ja tottahan hänestä jo tiedettiin kivijalkaiheen tiimoilta.

Olisi tuntunut epäkohteliaalta torpata Yks-Lysti. Rappukallio nyökkäsi ja huokaisi. Maistikaisen taskusta kottikärryjen pohjalle livennyt kännykkä alkoi soittaa viihdekuoro Aikamiesten Iltatuulen viestiä. Rappukallio vilkaisi välkehtivää luuria ja sitten paskaisia rukkasiaan. Hän ei ollut älynnyt riisua surmaamiltaan miehiltä irtainta omaisuutta kiireen, henkisen paineen ja ponnistelujen tyhjentämän takin tähden.

Toisessa päässä kiroiltiin ja kysyttiin olivatko Maistikainen ja Rodeo läträämässä jossakin räkälässä, missä antiikkiliikkeen kusipään rahat olivat ja luulivatko he, että sooloilu edistäisi muutenkaan ruvelle kyrvähtäneitä bisneksiä.

– Ei me mitään luulla, Rappukallio sanoi ja katkaisi yhteyden.

Hänen oli hankala paneutua Siirin, Saaran, Velin, Vilin ja Vallun lapsuuteen eikä hän oikein tiennyt, mistä jalkapallon potkiminen tai käyrätorven töräyttely oli saanut alkunsa. Vuodet vaimon poismenon jälkeen olivat olleet yhtä kaaosta, mutta jotenkin oli selvitty hyvien

ihmisten ja julkisten palvelujen avulla. Pääasia että muk-
sujen siivet kantoivat, eikö niin?

Toimittaja joi teetä ja nyökytteli. Hän oli pukeutu-
nut keltaiseen anorakkiin ja ulkoiluhousuihin ja sitonut
hiuksensa poninhännälle. Myrskylyhdyn valossa erottu-
va Marilyn Yks-Lystin poskipäiden nukka ja hänen lem-
peä hymynsä olivat saada Rappukallion liikuttumaan ja
tunnustamaan meneillään olevan askareensa, mutta hän
hillitsi itsensä haukkaamalla puolikkaan pähvinmakuis-
ta digestiivikeksiä. Oli hienoa saada tunnustusta, mutta
kai jokainen hänen asemassaa oleva olisi toiminut samalla
tavalla viitosten kanssa. Ehkä hän nukkuisi ensimmäiset
yönsä kunniamerkki pyjaman rintamuksessa mutta arve-
li, ettei tasavallan presidentin kansliasta lähetetty kirje
nousisi hattuun, kuten tavattiin sanoa.

Yks-Lysti lupasi jutun isänpäivänä ilmestyvään lehteen
ja kysyi, voitaisiinko käyttää aiemmin otettuja valokuvia.
Hän napsautti nauhurin pois päältä, kiitti teestä, nousi
ja halasi yhtäkkiä Rappukalliota, niin että tämä häkel-
tyi ja punastui. Tiesikö antiikkikauppias, että maailma
oli hänenlaistensa takia rahtusen parempi paikka elää?
Pyyteettömiä, uhrivalmiita ja oman etunsa unohtavia
lähimmäisiä ei ollut liikaa. Naisen pehmeä vartalo pai-
nautui Rappukalliota vasten niin, että tämä kiihottui.
Miten sopimattomalta housunpuntissa kohoileva seisok-
ki tuntuikaan, mutta minkä mahtoi itselleen ihminen,
tuo vaistojensa ja epämääräisten mielihalujensa viskelemä
latuskaotsa?

Yks-Lystin Yaris hälveni pimeälle mökkitielle. Nai-
nen oli nähnyt YouTubessa Siirin yläkulmavaparin. Se
oli lähtenyt kaukaa boksen takaa ja sen banaanikierre oli

venäyttänyt maalivahdin alaleuan ällistyksestä sijoiltaan. Hyvä ettei Siirille ollut annettu punaista korttia.

Rodeo heilahti kottikärryistä gangsteriystävänsä päälle. Jossakin nakutti tikka. Vai oliko se Rappukallion sydän? Hän tunsi otsalampun kiristävän päätä ja alkoi lappaa maata miesten päälle.

Aamulla oli satanut ohuen ensilumen. Sen märkä piti si päärmäsi Rodeon ja Maistikaisen kummun reunoja, ja maahan isketyn lapion kahvassa roikkuvat rukkaset korostivat näkymän runollisuutta. Rappukallio hörpiskeli murukahvia ja arveli, ettei kumpua kannattanut ruveta naamioimaan tai tasoittamaan. Se painuisi talven pitkien kuukausien aikana näkymättömäksi ja sulautuisi ympäröivään maastoon. Kun kevään ja alkukesän vehreys valtaisi tontin, kukaan ei tietäisi Rodeosta ja Maistikaisesta.

Rappukallio vei lapion liiteriin, ripusti rukkaset nauhaan ja lukitsi oven. Neptunus mourusi polulla kuin olisi ylpeillyt vesirovasta, joka lojui hengettömänä sen kädessä.

Marraskuun seitsemäntenä, jokunen päivä ennen Helsingin juhlavastaanottoa, Rappukallio seiso i antiikkiliikeen takahuoneessa peilin edessä yllään vuokraamon tumma puku ja muu kekkerivarustus aina kiiltonahkakenkiä myöten. Hän oli ripustanut rintaansa jatkosodan muistomitalin. Se oli kaupan kymptä myyntipuolen vitriinissä ja markkeerasi nyt luvattua isänpäiväprenikkaa. Solmion tummanpunainen silkkihohde miellytti silmää, ohimoiden harmaa kieli elämäkokemuksesta. Kun Rappukallio poimi kaapin päältä Lugerin ja hiveli sen piipunsyrjällä poskeaan, Bond-vaikutelma oli ilmeinen.

Voisiko hän pyytää Marilyn Yks-Lystiä daamikseen isänpäiväreissulle? Kai presidentin kanslia pulittaisi kahden hengen yöpymiset ja matkat, vaikkei kirjeessä mainittukaan majoitusta tai litteroita? Juhlatilaisuuden jälkeen hän ja Marilyn menisivät syömään johonkin kattokruunujen ja valkoisten pöytäliinojen hienostoravintolaan. Aikuiseen makuun sopiva yökerho kruunaisi illan. Sitten he ottaisivat taksin hotellille, kilistelisivät minibaarin kuohuviinit ja kellahtaisivat kahden onnellisen ihmisen syleilyyn. Rappukallio ei muistanut, oliko Marilynilla sormusta.

Aika paljon piti nähdä vaivaa ja keksaista sijais-toimintoja, ettei Maistikaisen ja Rodeon hautakumpu olisi kummitellut koko ajan mielessä.

Ovi kävi puodin puolella. Rappukallio havahtui mietteistään ja tepasteli palvelemaan asiakasta. Tulija lukeutui niihin itsestään huolen pitäviin keski-ikäisiin miehiin, jotka käyvät salilla ja etenevät näköjään ongelmitta kohti kiveen hakattuja päämääriään tuoksahdellen miellyttävältä partavedeltä.

Rappukallio kysyi, kuinka voisi auttaa. Mies tuijotti vuokrapuvun rinnassa roikkuvaa jatkosodan muistomitalia kuin olisi ihmetellyt, miten puodinitäjä oli voinut sellaisen ansaita. Tiberiuksen päästä lohjennut marmoripalanen nökötti kassakoneen päällä, Neptunus vahtasi katonrajan väijystänsä asiakasta.

Mies kysyi Maistikaisesta ja Rodeosta. Hän kuvaili miehet aina viimemainitun vihreää nahkatakkaa myöten. Rappukallio oli miettivinänsä ja pudisti sitten päätään. Asiakas alkoi napittaa auki tyylikästä villakangastakkiaan, katsahti ympärilleen ja kertoi olevansa Maistikaisen ja

Rodeon työnantaja ja kovin huolissaan siitä, että he olivat olleet teillä tietämättömillä jo parisen viikkoa.

Rappukallio pudisti uudelleen päätään ja kysyi, mikä sai miehen ajattelemaan, että kadonneiden alaisten arvoitus ratkeaisi täällä, antiikkiliikkeessä. Saadut luonneldinnat eivät natsanneet ainoatakaan taannoiseen tai hiljattaiseen asiakkaaseen, sikäli kuin sellaisia ylipäätään ovesta tupsahteli. Rappukallio kertoi pyörittävänsä liikettä omin voimin, joten ei hän ollut ketään palkannutkaan – eikä tosiaankaan haettuja hemmoja.

Mies pani käden taskuun, hymyili ja sanoi nimekseen Sand tai ehkä Rand. Rappukallio ei kysynyt tarkennusta. Viimeksi kun Sand oli ollut yhteydessä alaisiinsa, hän oli lähettänyt heidät hakemaan saataviaan osoitteesta, jossa sijaitsi Rappukallion antiikkiliike. Sen jälkeen ei jälkeäkään. Kummallista.

Rappukallio kysyi, mistä saatavista mahtoi olla kyse. Sand kaivoi hätäilemättömällä eleellä jonkin lappusen povestaan ja sanoi summan, neljätuhatta euroa. Rappukallio laskeskeli sen karttuneen parissa viikossa yli viidellä sadalla, muttei sanonut päätelmäänsä ääneen.

Sand tarkasteli paperiaan kuin olisi pohtinut, ojentaisiko sen toisen nähtäväksi. Hän kohotti katseensa. Hänen silmistään ei erottunut minkäänlaista tunnetilaa – ei vihaa, ei lähimmäisenrakkautta eikä mitään siltä väliltä. Oliko jollakin tavoin epäselvää, mistä summa koostui ja mistä oli sovittu vai halusiko Rappukallio luopua eduista, joita oli tullut ostaneeksi, Sand kysyi.

Mies oli omaksunut tyyliinsä pukeutumista, puhetapaa ja kolakkaa husky-tuijottelua myöten joistakin halvatun herrasmiesvenkuloita esittävistä elokuvista, vaikka johti

tosiasiassa viiden pennin surkeaa kurahousujengiä, jonka päämaja sijaitsi vanhassa joogastudiossa ja jonka kaksi pella oli varmaankin jo käännytetty pyhän Pietarin portilta kohti kuuman puolen risteystä.

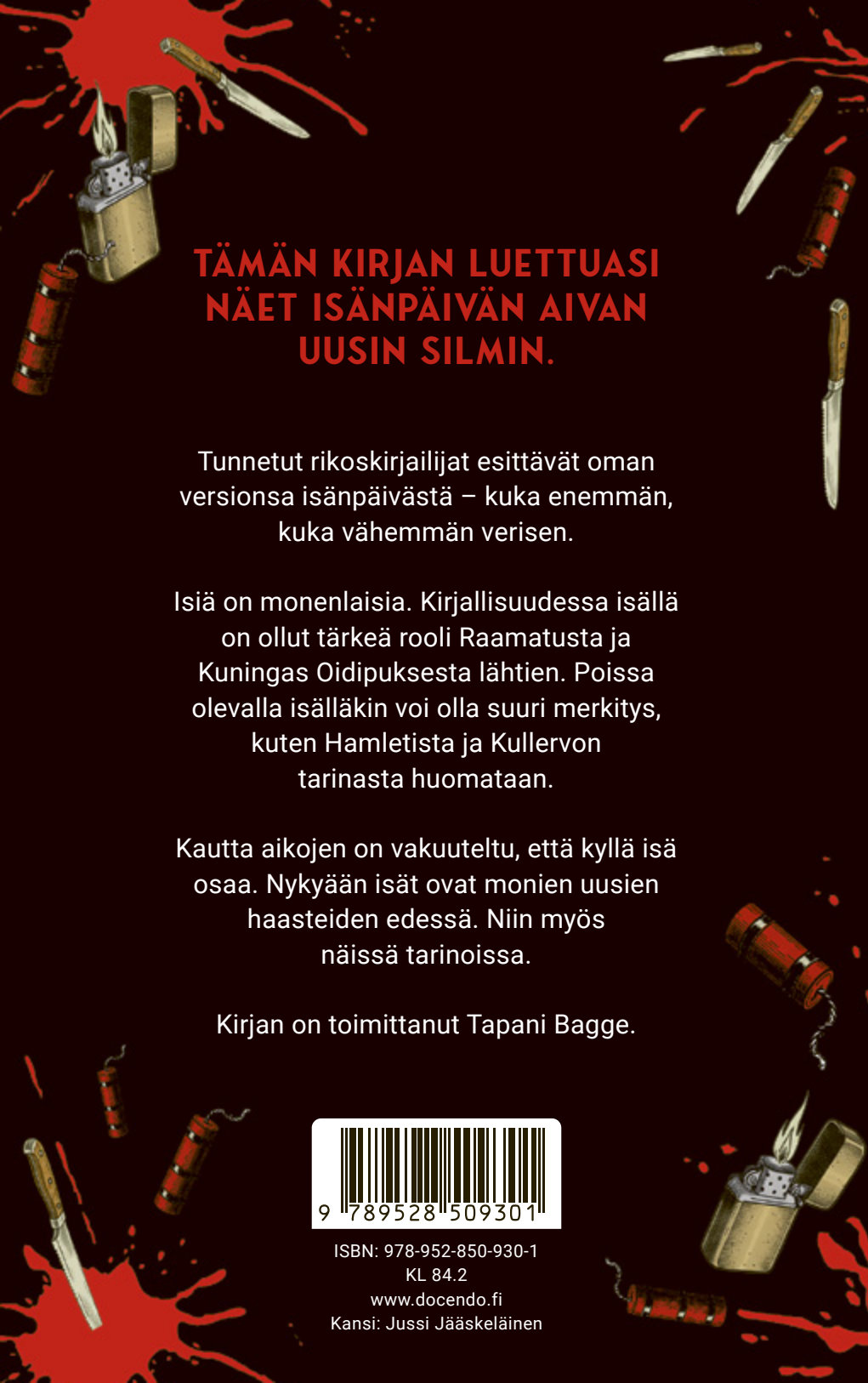
Rappukallio ei muistanut ostaneensa keneltäkään minkäänlaisia etuja neljällä tonnilla ja arveli Sandin erehtyneen pahan kerran. Mihin etuihin tämä sitä paitsi viit-täsi?

Sandin ajeltujen ja miehekkäiden kasvojen yli pyyhkiytyi nopea varjo. Eikö toinen muka tiennyt ostaneensa mahdollisuuden pyörittää puotiaan ja myydä homeisia rojujaan ilman että ikkuna lyötäisiin sisään joka helvetin viikko tai ilman että ovesta nakattaisiin polttopullo tai hänen jalkansa katkaistaisiin?

Rappukallio tunsii viihtyvänsä tummassa puvussaan, se antoi itsevarmuutta. Hän hymyili Sandille ja piti kuulemaansa aivan mahdottomana. Sehän haiskahti kiristyk-seltä ja oli niin muodoin poliisiasia. Sand toisti Maistikai-sen ja Rodeon tuntomerkit ja antoi sitten Rappukalliolle viisi minuuttia aikaa taikoa tiskiön neljätuhatta euroa.

Tämä piti vaatimusta tuulesta temmatulta ja antoi Sandille kaksi minuuttia aikaa poistua soittamasta pos-keaan. Miten vapauttavalta tuntuikaan panna kova kova vastaan kaikkien kitkerien kuukausien jälkeen, miten mukavalta tuntuikaan nähdä Sandin pokerinaaman reuna-alueilla epävarmuuden häivähdyksiä.

Miehet tujottivat toisiaan ja Neptunus heitä. Rappu-kallio sanoi menevänsä takahuoneeseen keittämään päiväkahvit ja muistutti Sandille antamastaan ajasta kulu-neen jo puolet. Neljä tonnia oli täsmälleen sama sum-ma, jota hän oli pyytänyt Tiberiuksen marmoripäästä,

TÄMÄN KIRJAN LUETTUASI NÄET ISÄNPÄIVÄN AIVAN UUSIN SILMIN.

Tunnetut rikoskirjailijat esittävät oman
versionsa isänpäivästä – kuka enemmän,
kuka vähemmän verisen.

Isiä on monenlaisia. Kirjallisuudessa isällä
on ollut tärkeä rooli Raamatusta ja
Kuningas Oidipuksesta lähtien. Poissa
olevalla isälläkin voi olla suuri merkitys,
kuten Hamletista ja Kullervon
tarinasta huomataan.

Kautta aikojen on vakuuteltu, että kyllä isä
osaa. Nykyään isät ovat monien uusien
haasteiden edessä. Niin myös
näissä tarinoissa.

Kirjan on toimittanut Tapani Bagge.

ISBN: 978-952-850-930-1

KL 84.2

www.docendo.fi

Kansi: Jussi Jääskeläinen